

Towards the 21st Century

by Dr. Chira Hongladarom, Executive Director, Human Resources Institute, Thammasat University.

This week I asked Dr. Chesada Loha-unchit, one of Thailand's leading economists, to give his views on the human resources situation in Thailand.

Dr. Chesada taught macro-economics for many years at Thammasat University. These days he is Managing Director of Tara Siam Business Information Ltd., and one of a new breed of economists who dispute the traditional view that capital investment is the only requirement for economic growth.

He recently invited me to give my views on his research into "Demographic Trends in Thailand Affecting Business." I was immediately impressed by his insight into the subject, and so I asked him to write something for this column.

Now is the time for businessmen to incorporate demographics into their forward planning. With the global population continuing to explode we are told that there will be 8.3 billion people on this planet in 2025. And while Thailand's population control program has succeeded in cutting the rate of growth here from 3% annually to 1.4%, I wonder if the government is taking enough advantage of this situation to improve human resources.

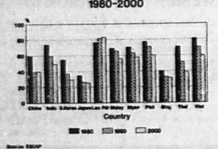
For instance, although the number of children under 15 has substantially declined, nevertheless 81% of the 33 million strong labour force has still not been educated beyond primary level and the budget for skills development and adult education remains pitifully small. We have stressed this repeatedly in these articles and we will continue to do so until the government takes action.

In my opinion, under the leadership of Prime Minister Chuan Leekpai, the emphasis on human resources is quite apparent but there is too much reliance on government officials to get the job done. The problem is not working out what to do but how to do it quickly and effectively.

A recent white paper on Thailand's competitiveness touched on human resources, not only in relation to industry but also the equally threatened services and agricultural sectors. In one of the workshops I attended on the subject at government house I stressed that action is the key. I urged Deputy Prime Minister Dr. Supachai Panichpakdi to put pressure mechanisms in place. I suggested sidestepping the traditional reliance on the Ministry of Education and the NESDB by setting up a high level committee comprising eminent academics and business leaders possessed of the insight and vision to formulate effective strategies. Judging by past performances, I was not being too harsh when I said that we should leave it up to the bureaucrats. It is time to "shift the paradigm".

To conclude, it is naive to think that the supply-demand equation can be relied upon to achieve competitiveness. The proper utilisation of human resources is vital to productivity. So let us roll up our sleeves and get to work. Awareness and informed discussion is an excellent beginning, but what we need most is action - and we need it now.

Projected Child Dependency Ratio 1980-2000

PEOPLE: THE KEY TO THAILAND'S FUTURE ECONOMIC SUCCESS

After-Effects of Past Development

Ever since Thailand embarked on the path towards modern economic development more than three decades ago, the emphasis has been on improving the material well-being of its populace through capital formation. As such, physical investments in the form of production facilities, machinery equipment, etc. have been the overriding concern of policy makers who appeared to have fully embraced classical economic growth theories that they have imported from the West.

In brief terms, such theories postulate a production function linking output (input factors of production). Under such models, output growth is determined by input growth and the input that receives the greatest focus was naturally capital.

The faithful application of such growth theories, although having succeeded in raising Thailand's material well-being over the past three decades as witnessed by rapid gross domestic product increases, has now come back to haunt us. Increased production, besides not trickling down to the masses as much as expected, has contributed, directly or indirectly, to a whole host of pressing social problems which appear to defy solution without strong resolve and leadership, such as air and water pollution, congestion, crime, child labour and prostitution, abortions, drugs and narcotics, AIDS, family breakups and divorcements, mental health degradation, loosening ethics, etc. and etc.

Our over-emphasis on physical capital formation has in fact led to a neglect of other factors of production. For example, land has been overexploited, leading to deforestation, soil erosion, drought, pollution, etc. It has even brought on social conflicts in terms of land ownership. The country's surrounding sea area has also not been exempted from the ravages as fishery resources became overexploited while water pollution rose.

Similar to land and sea, there has also been a gross neglect of manpower as another factor of production. A very glaring example is the current shortage of educated and skilled manpower in almost all if not all, sections of Thai society. This is not to mention that this factor of production, unlike other factors of production, is a "living" entity that possesses feeling and therefore could be hurt by the host of social problems brought about by past development as mentioned above.

In short, we are now at a development stage where we can no longer be content with throwing more capital into the production function to maintain a high rate of economic growth. We are starting to hear economists and business leaders warn that the country's competitive advantage in terms of labour productivity and costs are being rapidly eroded. Furthermore, labour productivity could also suffer, if it has not already as a result of the wide range of social ills we now face.

What is very surprising though all of this is the fact that, after so many years, there has still been no significant steps undertaken to address the issue of human resources. Even if actions were to be undertaken today, it would take a long time for results to show up. In fact, the problem of upgrading the manpower base is a far more difficult one to solve than that of physical infrastructure.

The manpower or people issue deserves much greater attention from the government than it is currently receiving. What is the point of trying to increase output through capital formation if it does not benefit the masses? We seem to have almost killed the goose that lays the golden eggs with our obsession to get more eggs. It is high time that we as a nation overhaul our national development priorities.

Education: A Potential Panacea

I would like to propose that future development policies should no longer focus on economic growth through capital formation. More physical investments without addressing the issue of manpower quality and well-being would only be self-defeating. We gravely need a more balanced approach.

สู่ศตวรรษที่ 21

โดย ดร. ชีรา หงลาดารม

อาทิตย์นี้ ผมได้ขอรับฟังความเห็นจาก ดร. เฉสาด ลอหาอุ้นชิต นักเศรษฐศาสตร์ชั้นนำของไทยมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องสถานการณ์ทรัพยากรมนุษย์ในประเทศไทย

ดร. เฉสาด ลอหาอุ้นชิต อาจารย์สอนวิชาเศรษฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ทรัพยากรมนุษย์ในประเทศไทยว่า ปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบันคือการขาดแคลนแรงงานที่มีคุณภาพและขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือที่เพียงพอต่อการพัฒนาประเทศไทย

เมื่อเร็วๆ นี้ ดร. เฉสาด ลอหาอุ้นชิต ได้ให้สัมภาษณ์กับสื่อมวลชนว่า ประเทศไทยมีประชากรประมาณ 62 ล้านคน (ณ ปี ๒๕๓๖) มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ประชากรวัยแรงงานมีประมาณ ๓๖ ล้านคน แต่มีแรงงานที่มีทักษะฝีมือเพียงประมาณ ๑๐ ล้านคนเท่านั้น

ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีอัตราการเจริญพันธุ์ที่ต่ำลงเรื่อยๆ แต่จำนวนของประชากรวัยแรงงานก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

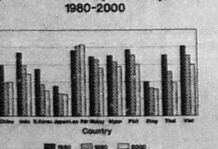
ดร. เฉสาด ลอหาอุ้นชิต ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ทรัพยากรมนุษย์ในประเทศไทยว่า ปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบันคือการขาดแคลนแรงงานที่มีคุณภาพและขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือที่เพียงพอต่อการพัฒนาประเทศไทย

เมื่อเร็วๆ นี้ ดร. เฉสาด ลอหาอุ้นชิต ได้ให้สัมภาษณ์กับสื่อมวลชนว่า ประเทศไทยมีประชากรประมาณ 62 ล้านคน (ณ ปี ๒๕๓๖) มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ประชากรวัยแรงงานมีประมาณ ๓๖ ล้านคน แต่มีแรงงานที่มีทักษะฝีมือเพียงประมาณ ๑๐ ล้านคนเท่านั้น

ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีอัตราการเจริญพันธุ์ที่ต่ำลงเรื่อยๆ แต่จำนวนของประชากรวัยแรงงานก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

Projected Child Dependency Ratio 1980-2000

คน : ทุนแห่งศตวรรษที่ 21

ดร. ชีรา หงลาดารม

1. สถานการณ์ทรัพยากรมนุษย์ในประเทศไทย

ประเทศไทยกำลังก้าวสู่ศตวรรษที่ 21 และนี่คือความท้าทายที่สำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบัน การพัฒนาประเทศไทยให้ก้าวทันโลกในยุคศตวรรษที่ 21 ขึ้นอยู่กับคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์

แม้ว่าประเทศไทยจะมีอัตราการเจริญพันธุ์ที่ต่ำลงเรื่อยๆ แต่จำนวนของประชากรวัยแรงงานก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

เมื่อเร็วๆ นี้ ดร. เฉสาด ลอหาอุ้นชิต ได้ให้สัมภาษณ์กับสื่อมวลชนว่า ประเทศไทยมีประชากรประมาณ 62 ล้านคน (ณ ปี ๒๕๓๖) มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ประชากรวัยแรงงานมีประมาณ ๓๖ ล้านคน แต่มีแรงงานที่มีทักษะฝีมือเพียงประมาณ ๑๐ ล้านคนเท่านั้น

ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีอัตราการเจริญพันธุ์ที่ต่ำลงเรื่อยๆ แต่จำนวนของประชากรวัยแรงงานก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

Manpower development should become the over-riding objective of future development plans not only to correct for past biases but to prepare ourselves for future challenges. It will not only contribute towards maintaining a high economic growth rate in the future, but could potentially lead to greater equality in income distribution and the solution for various social ills. Growth and equity are no longer conflicting goals.

It is time for the government to overhaul the educational system and provide equal opportunity for education to the widest extent possible. This would naturally require large amounts of funds. Given that the population growth has declined substantially over the past two decades, those under 20 years of age are now declining in numerical terms. This coupled with economic growth and a larger fiscal budget means that more resources are now available per capita for the newer generation. Of course, better allocation of funds could also increase the effectiveness of educational spending.

The government could also conserve its scarce resources if it turns to the private sector for cooperation. Within the capital city of Bangkok, it is quite evident that there is now a developed market for all forms of education and training. A significant upper and middle class has emerged government subsidies. Through deregulating the educational system to allow greater private participation, scarce public sector resources can be conserved for the extension of education to those less fortunate especially those in the provincial areas.

It is my firm belief that one bait spent on education by the government for those less fortunate would be more effective in raising economic productivity than the same bait spent on those upper classes. This is not to mention that education would eventually lead to the narrowing of the income distribution gap or at least provide greater upward mobility to those less fortunate.

Furthermore, solutions to the vast range of social ills mentioned above require understandings that can come about only through better education and being better informed. Nevertheless, education per se without any regard to its content would not be sufficiently effective. The curriculum content at various educational levels should be reviewed urgently. Without losing our sense of national pride and identity, we must recognise that English is the international language not only of business and commerce but also of science and technology in Thai society with the capability and willingness to support their offspring's education without government subsidies. Through deregulating the educational system to allow greater private participation, scarce public sector resources can be conserved for the extension of education to those less fortunate especially those in the provincial areas.

People must be made aware that they are part of the society and physical environment that they live in and cannot escape the consequences that finally lead to the deterioration of society and environment. This is not to mention that education would eventually lead to the narrowing of the income distribution gap or at least provide greater upward mobility to those less fortunate.

The path towards upgrading the country's human resources base is not an easy one, but it is something that needs to be done urgently in order to avoid a future catastrophe. Are there any politicians out there who have the mantle to lead us out of this morass?

Dr. Chesada Loha-unchit is himself an alumnus of Thammasat University where he graduated in Economics in 1972. After reading a Ph.D. in Economics from Princeton University he returned to Thammasat in 1978 and became an Associate Professor in 1984. Between 1985 and 1989 Dr. Chesada worked for the Industrial Finance Corporation of Thailand rising to the rank of Director. He is currently Managing Director of Tara Siam Business Information Ltd., a widely respected business consultancy and research organisation.

อาทิตย์นี้ ผมได้ขอรับฟังความเห็นจาก ดร. เฉสาด ลอหาอุ้นชิต นักเศรษฐศาสตร์ชั้นนำของไทยมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องสถานการณ์ทรัพยากรมนุษย์ในประเทศไทย

ดร. เฉสาด ลอหาอุ้นชิต อาจารย์สอนวิชาเศรษฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ทรัพยากรมนุษย์ในประเทศไทยว่า ปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบันคือการขาดแคลนแรงงานที่มีคุณภาพและขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือที่เพียงพอต่อการพัฒนาประเทศไทย

2. ทักษะ : ขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือ

ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีอัตราการเจริญพันธุ์ที่ต่ำลงเรื่อยๆ แต่จำนวนของประชากรวัยแรงงานก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า

อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคบริการและบริการที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕ ล้านคนในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า